

Nr 2-3 1971

En ny stiftschef och hans åsikter

Ingmar Ström har valts till biskop i Stockholms stift. Det är ingen nyhet utan allom bekant sedan länge. Den 26 september skall han vigas i Uppsala domkyrka. Men för det ämbete han skall vigas till har han alldeles uppenbart inte mycket respekt. Han skall "avdramatisera biskopsrollen". Och vad han tänker om biskopsämbetets symboler har framgått av intervjuer. Märket Sagittarius i Svenska Dagbladet uttrycker det på sitt speciella sätt så här när han i sitt "Apropå" lånar Ströms ordval i intervjuer:

"Kräklan till exempel är väl symbolen för herdestaven som man ska gå omkring och peta på sina får med. Men det är ju inte en symbol som är toppmodern precis. Och vad ska man säga om den där underliga mössan som visst kallas mitra eller vad det nu är. Den vet jag inte alls vad den betyder. Men jag tror det är ett arv från de gamla överstepresterna. Så nog är det gammalt så det förslår.

— Tänker du inte använda de här symbolerna?

JO, JAG KOMMER att vara lojal. Vi har ju en handbok och så länge den gäller får man ju rätta sig efter den. Mens å snart jag är vigd kan du lita på att jag plockar av mig den där tehuvan och ställer undan käppen. Nej, biskopen skall vara en vanlig funktionär i det demokratiska samhället, en servicekille inom religionsvården så att säga. Inte ett spår auktoritär alltså. Men nåde den präst som inte tycker som jag. Han har inte i svenska kyrkan att göra."

Intervjuerna med Ingmar Ström har varit många. I Expressen har han fått svara på en lång rad frågor. Vi skall plocka med några och kan konstatera att svaren på sitt sätt är fantastiska.

"— Om du en gång inte skulle hitta Gud igen? Vad gör du om det inträffar när du är Stockholms biskop?

— Jag har ofta tänkt på vad jag skulle göra om något sådant skulle hända. Jag har tänkt att då måste jag ögonblickligen sluta.

Men ibland har jag istället tänkt så här: varför skulle jag sluta? Då spelar ju ändå ingenting någon roll, då gör det ju fullkomligt detsamma om man lever som en bluff!

Jag vet inte om jag är cynisk. Men jag tänker att man skadar ju inte sina medmänniskor för att man ger dem den religionsservice som man har gjort förut. Det förefaller mig inte helt otänkbart.

Om Gud försvinner är för mig det hela fullkomligt likgiltigt. Då är ju prästycket lika bra som något annat. Det är i varje fall en syssla jag kan.

— — —
— Du har arbetat på att få bort allt som är fel och onödigt inom kyrkan. Hur långt kan man gå egentligen? Vad måste vara kvar?

— Det är bara en enda sak och det är Jesus.

Att Jesus verkligen har funnits, det tvivlar jag inte på. Och om han inte hade funnits så är den som har hittat på honom lika stor som Jesus i så fall.

Jag går själv tillbaka till honom i varje konkret fråga, i alla kontroversiella situationer. Inte till något enstaka ord, utan till totaliteten av vad som berättas om honom.

Men när det nu gäller frågor som t. ex. jungfrufödelsen så är jag totalt ointresserad av på vilket sätt detta foster kom till. Jag vet att Jesus hade en jude flicka till mamma och troligen var hon ogift.

— **Varför kan inte Josef ha varit hennes pappa då?**

— Visst kan han ha varit det. Men om det finns människor som har lättare att tro om dom får tro på jungfrufödelse så säger jag OK.

Det är alldeles betydelselöst för Jesusgestalten.

OSMAKLIGT

— **Är det också betydelselöst om han verkligen stod upp från de döda?**

— Teologerna har alltid haft det här med uppståndelsen som ett testord att slå varann i huvudet med.

Det måste finnas en gräns någonstans, har man sagt. Allt får inte flyta. Här har vi nu den yttersta gränsen, här kan vi verkligen stanna och ta betäckning och säga: tror ni inte på uppståndelsen då är ni inte kristna, då får ni inte vara med.

Men vem har sagt att man får dra gränser på det viset?

Många vill tvinga folk att tro på Jesu rent kroppsliga uppståndelse: det där att gravstenen vältes bort, lindorna låg kvar och liket gick ut.

Det tycker jag är osmakligt.

Evangelierna berättar att lärjungarna strax efter att de förskingrats kände att Jesus var hos dem på något vis. En känsla, en visshet, somliga säger en hallucination.

Jag säger ett engagemang: han är med oss nu, han vill något av oss.

— **Enda chansen för kyrkan i framtiden blir väl att gå vidare på din linje?**

— Ja, jag tror det. Men det har alltid funnits en liten grupp människor som får ångest och blir oroliga om dom inte får vad dem kallar klara besked. Det finns dom som fortfarande vill tro att det är Guds ande som suttit och dikterat bibeln ord för ord.

Dom har aldrig svårt att tro. Och dom vill känna att 'vi tror, dom andra tvivlar'.

Den gruppen kommer inte att försvinna. Vi får lära oss leva ihop med dom.”

I Göteborgs-Tidningen (liberal) ställs han också inför konkreta frågor och svaren blir av samma slag. Det låter bl.a. så här:

— **”Kan man säga att det finns någon kyrka som är riktigare än den andra?**

— Det finns ingen kyrka som har monopol på sanningen.

— **Man kan alltså i princip säga att vem som helst kan starta en kyrka och göra anspråk på att det är Guds kyrka — under förutsättning att den är byggd på kristen grund?**

— Det avgörande är vilket förhållande förkunnaren har till Kristus. Det är Kristus som kyrkan är till för. Det som är unikt för kyrkorna bland alla propagandaströmningar är ju evangeliernas kristusgestalt. Vem som har den rätta tolkningen är inte så lätt att säga.

— **Vad är då en kristen grund, är det bara att tro på och förkunna om Kristus — eller måste man hålla Guds bud också?**

— Hålla Guds bud — det är ingen som gör helt och fullt. Men visst finns det ju i den kristna förkunnelsen ett inslag både av lag och evangelium. Man ska förkunna på det sätt som Jesus förkunnade. Det är inte någon laglös lära.

— **Som ny biskop, hur ska ni komma tillrätta med dom präster som tar avstånd från kvinnliga präster, som vägrar viga frånskilda etc.?**

— Det är väl deras problem hur dom kommer tillrätta med att vara i en kyrka vars ordning dom inte gillar. Jag är lojal mot den kyrka jag tillhör och som har fattat ett beslut att öppna prästtjänsten för kvinnor. Det kommer jag att hålla på. Hur då dom klarar det som inte bara ogillar beslutet utan också försöker frysa ut kvinnliga kolleger och vägrar samarbeta med dem, det kan jag inte förstå.

SKA DOM SPARKAS?

— **I en TV-intervju sa ni att dom som inte ville samarbeta fick ta sig annat arbete. Ska dom sparkas ut ur kyrkan?**

Jag kan inte avskeda någon. Uppgiften blir att tala med dom och om inget annat hjälper så ... ja det är deras problem. Men jag kan inte förstå hur man ska både kunna och inte kunna samarbeta på en och samma gång. Det går inte ihop.

— **Hur ser ni då på det framtida samarbetet med kolleger på västkusten?**

— Biskopen i Göteborgs stift har såvitt jag vet inga hinder mot kvinnliga präster annat än rent praktiskt — han tycker att han inte vill söndra sitt stift just nu. Men ur teologisk eller bibelteologisk synpunkt tror jag inte biskop Gärtner ser några hinder för kvinnliga präster. Det är klart, det är inte så lätt alltid att förstå honom rätt...”

I Expressen skriver Lars Lindberg — pastor i Uppsala missionsförsamling och deltagare i religionssymposiet i Tällberg i våras — under rubriken ”Ingmar Ström, vår nya överhet”. Så här står det:

”Den nyvalde stockholmsbiskopen Ingmar Ström framställer gärna sig själv som en radikal och tidsmedveten präst. Frågan är, om han inte ibland företräder en skenradikalism. Hans rastlösa sökande efter åsikter, som han tror skall passa den senaste radikala opinionen, leder stundom vilse.

— — —

Vid stat-kyrka-utredningens symposium i Tällberg avslöjade sig Ström ganska svårt. Krister Stendahl hävdade i ett inledningsanförande i Tällberg, att vår demokratiska enhetskultur, inkluderande statskyrkan och de etablerade frikyrkorna, fungerar som ett modernt konventikelplakat. Vi vill inte acceptera genuin religiös pluralism: vi rycker ut med medicinalstyrelsen mot församlingar som praktiserar offentlig förbön för sjuka, och vi har aldrig kunnat ge plats för en ytterlighetsgrupp som de ortodoxa judarna. Vår religiösa majoritetsideologi är öppen för alla utom för dem som inte vill vara med i den — ett bra exempel på repressiv tolerans.

Ingmar Ström hävdade mot detta att det ju ändå måste finnas en gräns för religionsutövningen! Religiösa föreskrifter av judisk-ortodox typ, enligt vilka man äter på ”'konstiga tallrikar', och extrema gudstjänstformer av typ Maranata, där människor råkar i extas — 'det leder ju till en religion som man inte kan ha!’”

Lars Lindberg tycker att detta resonemang verkar vara en ”demokratiserad och humaniserad variant av idéer om överhetskyrkan”.

Han fortsätter: ”Det hela blev inte bättre av att Ström med ett raskt grepp ville plocka in invandrare av olika konfession och religion i denna äktsvenska religiösa enhetskultur.”

LÄTTVINDIGT BOLLANDE

Lindberg går sedan in på de uttalanden gjort i den tidigare refererade artikeln i Expressen och säger:

”DET FÖRVÄNAR att en blivande biskop kan bolla så lättvindigt med Bibelns berättelser. Om Ström menar, att vi inte skall använda dogmer och trossystem för att tvinga folk till tro utan att vi behöver en levande tolkning för vår tid av Jesus- gestalten, hans liv, död och uppståndelse, har han självklart rätt. Men de poänger han i denna intervju tar hem från medkristna är ganska billiga. Inte behöver man väl realisera halva det kristna trosinnehållet för att övertyga skeptiska människor om att man vill samtala om tro och tvivel.”

Två dagar senare rycker Carl-Gustaf Boéthius ut — i Expressen — till hans försvar så här:

”Det som gör Lindberg mest upprörd är att Ström sagt om vissa extatiska och strängt bibeltrogna samfund att en sådan religion kan man ju bara inte ha. Nej, inte kan man det, om man som Ström tror på möjligheten att reformera kyrkan så att dess budskap åter ska kunna fungera som folkreligion, användbar för vanliga kne gare som aldrig mer kan uppleva vare sig Påven i Rom eller papperspåven Bibeln som absoluta auktoriteter. Vi får lära oss att leva med de särpräglade samfunden, sa han, men inte kan vi ha dem som folkreligion. Det är ju den enkla sanningen.”

KAN MAN HA...?

KAN MAN ha en sådan religion? frågar Kurt Mossberg i Evangeliska Fosterlandsstiftelsens tidning Budbäraren. ”Biskopsrollen vill han avdramatisera, och i en raljant ton har han talat om de biskopliga insignierna. Men när han går in i rollen, måste han finna sig i spelreglerna och låta sig vigas under sedvanlig ståt i den ärevördiga Uppsaladomen. Men det blir kanske en annan ordning, när Ström hunnit en bit framåt i sin avdramatiseringsprocess. Och för all del — det finns säkert plats för förenklingar.

— — —

Man får hoppas att Ström också avdramatiserar sin syn på religionsutövningar, som är honom själv främmande. ”En religion som man inte kan ha — kanske rent av en del kristet folk i detta land tycker så om Ströms kristendom?”

Också Mossberg tar upp intervjun i Expressen och slutar:

”Om jag inte tar fel skall den nye biskopen i Stockholm i september i Uppsala domkyrka ställas inför bl. a. följande fråga vid biskopsinvi gningen: Vill du alltså städse förbli va vid Guds rena ord, stå all falsk och villfarande lära emot och sorgfälligt tillse, att Jesus Kristus enligt Guds ord rätt predikas och de heliga sakramenten efter hans instiftelse utdelas?”

Biskop Ström kommer förmodligen att svara ja på den frågan.

Men hur han skall få sitt svar i Expressen att gå ihop med detta biskopslöfte kan man ju fundera över. Kan man ha en sådan religion? Och därtill vara biskop i Svenska kyrkan?”

I det konservativa debattorganet Svensk tidskrift konstaterar Gunnar Unger att en av våra yngre skald er skrev en liten dikt efter Expressen-intervjun. I den ironiserade han över att ordet ”Gud” inte någon gång nämndes av intervjuobjektet.

Unger fortsätter: ”Kanske var det bäst så. Man fick nämligen en känsla av att om Ingmar Ström tillfrågats om sin syn på Gud och Jesus han skulle svarat ungefär så här: ”Tja, det är ju symboler som bygger på traditioner som går ända tillbaka till medeltiden eller ännu längre! Inte är de toppmoderna precis! Nej, nog är de gamla så det förslår. Men jag kommer att vara lojal. Vi har ju en bibel och så länge den gäller får man ju rätta sig efter den”.

VAD VÄRRE ÄR

SENARE SKRIVER Budbäraren att man i Ingmar Ströms uttalanden tycker sig skymta ”inte bara en statskyrklighet — som vi ju haft länge — utan vad värre är en statskristlighet som för första gången skulle göra Svenska kyrkan förtjänt av beteckningen Statliga Salighetverket (dock möjligen med Salighet inom citationstecken) Kyrkan som ett medborgerligt serviceorgan för de religiösa behovens tillfredställande, ett religiöst konsumentverk, som — för att citera Ström — ska förhindra att religionen överlämnas åt de privatkapitalistiska intressena. Det är som man hörde utbildningsminister Carlsson tala om vådan att överlämna den kommande TV-bandsproduktionen åt ”de fria marknadskrafterna”. Dels tycker jag att man hör en ton av ofolklighet, och hur märkligt det än kan låta just av bristande demokrati, när Ström uttalar sig om var gränserna går för det som rimligen kan accepteras när det gäller religiösa uttrycksformer. Den måttstock han där tillämpar drabbar utan minsta tvekan det mesta av den urkristna fromheten och dess uttrycksformer.

Det är inte bra, när vissa konservativa deltagare, vid konferensen i Tällberg upplevde den som mycket radikal ansedde Krister Stendahl som balsam från Gilead i jämförelse med Ström. Det är inte bra.”

ANMÄLAN TILL JO

Mycket snabbt anmäldes biskop electus Ingmar Ström till JO för sina intervjuuttalanden i trosfrågor. Anmälaren är kyrkoherde Lars Engquist i Råneå. Han hävdar att den nye stiftschefens uppfattningar inte är ”förenliga med kyrkans tro och bekännelse”. Och det kan man oreserverat hålla med om.

Fortfarande gäller vad det ungdomliga Lundabladet Pro Orthodoxia skrev i sitt juninumner: ”Resultatet vet ingen. JO tiger ännu.”

Litet av innehållet i Expressen har Ström försökt modifiera så här i efterskott. Sydsvenska Dagbladet i Malmö (ober lib) för på tal orden om att ”gravstenen vältes bort, lindorna låg kvar och liket gick ut”.

Ingmar Ström svarar: ”Detta bottnar i ett litet beklagligt missförstånd mellan expressenredaktören och mig. Grunden till min tro på uppståndelsen är Kristi närhet. Han har visat sig för den och den, och han har också visat sig för mig. Det finns emellertid de som har citerat ovan som grund för sin uppståndelsestro. Och det tycker jag verkar väl torftigt. Jag vet inte, jag kanske sa osmakligt. Därmed har jag inte sagt att bibelns berättelser — där detta står — är osmakliga.

När man går in i renlärighetsstrider måste man väl rätta sig efter det som jag själv har skrivit. Man kan väl inte bygga en anmälan på vissa intervjuuttalanden. Från en intervju som jag förresten inte granskade, innan den publicerades.

Allmänt torde man väl kunna säga att en omstridd man som valts till biskop rimligen borde ha klart för sig att han måste vakta sin tunga när han ger en intervju. Och vakta den än noggrannare om förhållandena är sådana att han inte av tidsskäl kan begära att han skall få läsa utskriften av intervjun innan den publiceras. Och något annat än tidsskäl existerar inte som skäl att inte skaffa sig tillfälle att kontrollera hur ens uttalanden har uppfattats.

KYRKOHERDE Engquists viktigaste fråga till JO är: ”om kyrkolagen fortfarande är gällande eller om det står oss präster i Svenska kyrkan fritt att förkunna vilka läror vi själva vill?”

Gäller den lagen? frågar Pro Orthodoxia. Och fortsätter: ”Man kan inte undgå att göra jämförelsen där andra lagar och förordningar strikt tillämpas av domstolar t ex lagen om prästs vigselplikt. Med all märkbar tydlighet gällande. Det har flera bekännelsestroga präster fått erfara.”

I JO-anmälan heter det vidare: ”Då Svenska kyrkans ledning numera helt underlåter och därtill visat sig inkompetent att vaka över läran, anhåller jag vördsamt att Ni, Herr Justitieombudsman, ville pröva huruvida det är förenligt med gällande kyrkolag att någon innehar ett prästämbete i Svenska Kyrkan och därtill Kyrkans högsta ämbete när han förnekar läran om Vår Frälsares sanna gudom och förkroppsligade uppståndelse.”

Pro Orthodoxia citerar vad Ingmar Ström sade i en intervju i Aftonbladet med anledning av anmälan:

”Jag menar att man inte ska bygga tron på Jesus på vad som blev av den döda kroppen. Det har väl egentligen ingen betydelse om det var Jesu kropp eller ande som stod upp. Huvudsaken är att det finns personer som mött honom efter korsfästelsen.”

Kommentar i Pro Orthodoxia: ”Så lät det då. En viss skillnad mot andra uttalanden av en som enligt vår lag skall giva grann akt att Guds ord, klart, rent och oförfalskat predikas.”

NY ELDGIVNING

Fram emot midsommartid återkom biskop electus Ingmar Ström i spalterna efter en kort tids uppehåll. Denna gång öppnade han själv elden från insändarplats i Svenska Dagbladet. Det är inte ofta vi tar upp någonting från sådana spalter, men när insändarna blir närmast att betrakta som artiklar, som tidningsledningen inte funnit någon annanstans att placera, då må det vara hänt. Ingmar Ström skriver bl.a. så här:

”Kyrkopolitik är ett fult ord. En blivande biskop får råd från många håll att ägna sig åt 'det väsentliga' och avhålla sig från kyrkopolitik. I allmänhetens ögon betyder kyrkopolitik ungefär det där bråket om kvinnliga präster det är ju över nu, frågan är löst, det går bra för de kvinnliga prästerna, och glöm nu gamla motsättningar. Men motståndet mot kvinnliga präster är inte en fix idé vid sidan om det väsentliga utan hänger samman med avgörande frågor: hur man ser på bibeln, på kyrkans ämbete och bekännelse. Alltsammans finns kvar när nu debatten går över till att handla om kyrkans framtida organisation.

OCH NU FÅR vi uppleva hur Kyrklig Samling i skydd av slagordet ”ingen kyrkopolitik” lungt och stilla lägger beslag på kyrkliga arbetsorgan mitt för näsan på kyrkans förtroendevalda, som får bekosta det hela, helt utan att märka något.

— — —

Svenska kyrkans centralråd för evangelisation och församlingsarbete gjorde nyligen Pastoraltidskriftens redaktör C H Martling till rektor för kyrkans lekmannaskola. Samarbetet bör bli alldeles utmärkt med Riksförbundet Kyrkans Ungdoms ledarutbildningsinstitut i samma Sigtuna. Dess rektor Erland Olsson är också en pålitlig förkämpe för Kyrklig Samlings idéer — men det ska man inte tala om, ingen kyrkopolitik. Som ledare för Lutherhjälpen, ett av kyrkans mest inflytelserika arbetsorgan, som infiltrerat också prästernas teologiska fortbildning, har man fått en skicklig korridorpolitiker från samma håll, Ebbe Arvidsson. Det gick bra under täckmanteln: ingen kyrkopolitik.

— — —

Kyrka-statdebatten, som nu kommer i centrum, får inte dölja det verkliga innehållet i den kyrkopolitiska debatten. — — — Förhållandet mellan staten och samfunden kan ordnas på olika sätt och debatten kan föras öppet och i förtroende. Men någon väg tillbaka till en hierarkisk kyrka med expertvälde och kommuniteter i stil med Kyrklig Samlings storhetsdrömmar, det vill vi inte.

Man kan undra vilken falang inom svensk arbetarrörelse det kan vara som riksdagsman Gunnar Gustafsson har bakom sig, när han som den ledande kraften i centralrådet spelar dessa krafter i händerna, under ideligt

upprepande av slagordet: ingen kyrkopolitik. Han har något sådant stöd, så kanske det är lika bra att förbindelserna mellan kyrkan och arbetarrörelsen är så utomordentligt små som de alltid har varit.”

OM MYGEL...

Så snabbt som utgivningsförhållandena medger hoppar fackförbundstidningen Metallarbetaren fram och skriver under rubriken ”Vi är offer för kyrklig mygling”. Det är tämligen okunnig artikel, som egentligen inte vore mycket att citera. Om det inte vore så att den publicerats i en av Sveriges största — måhända den allra största — fackförbundstidning. Det gör att vi istället skall citera ganska utförligt. Metallarbetaren skriver: BAKGRUNDEN till Ingmar Ströms klagoskri är utnämmandet av C H Martling till rektor för kyrkans lekmannaskola i Sigtuna. Martling är redaktör i kyrklig samlings prästorgan, Svensk Pastoraltidskrift, och har från denna position varit polemisk och agitatorisk ledare för Kyrklig Samling och för kvinnoprästmotståndet. Martling som blev teologie doktor på en avhandling om nattvardsseder i Värmland blir nu parhäst i Sigtuna med en annan säker antidemokrat och förkämpe för Kyrklig Samlings idéer, Erland Olsson, som leder det på samma sätt som lekmannaskolan skattefinansierade Riksförbundet Kyrkans Ungdoms ledarutbildningsinstitut.

DEN SOM MYGLAT fram utnämningarna över deras huvuden som ska utbildas vid lekmannaskolan, nämligen kyrkofullmäktigeledamöterna, är riksdagsmannen och broderskaparen Gunnar Gustavsson. Han gör detta från sin position som ledamot av Svenska Kyrkans Centralråd. Som kyrkopolitiker har Gustavsson samarbetat med kvinnoprästmotståndaren Bo Giertz och biskopen i Skara, Helge Brattgård, företrädare för en besynnerlig förvaltarskapsideologi som är oförenlig med kollektiva beslut och ekonomisk demokrati.

...OCH DÅLIGT SÄLLSKAP

DET ÄR UPPENBART att Gunnar Gustavsson är i utomordentligt dåligt sällskap och att han inte har någon fullmakt från arbetarrörelsen att fortsätta myglandet ihop med Kyrklig Samlings skräpukar. Man får hoppas att våra kyrkofullmäktigeledamöter som kommer till lekmannaskolan inte faller i farstun för fagert tal.

ALLVARLIGARE ändå än historien med lekmannaskolan är det att samma andas män återfinns runt Alva Myrdal, när hon ska dra upp riktlinjerna för de fortsatta relationerna mellan kyrka och stat. Brödragänget runt Alva omfattar Gunnar Gustavsson, Per Blomkvist (m), som också är en pålitlig prästkonservativ, Olle Dahlén (fp), som man heller inte vill sätta någon slant på som den kyrkstatliga demokratins försvarare, samt broderskaparen Zachrisson och SSU-aren Wallén-Hjelm. Zachrisson har i sin parlamentariska karriär visat sig vara en pålitlig velare, och stackars Hjelm från Sala blir naturligtvis en lekboll i de förfarna myglarnas händer.

KYRKLIG SAMLING vill ha en kyrka där prästerna bestämmer, där de förtroendevalda — de sk lekmännen springer ärenden åt prästen, som är Jesu ställföreträdare på jorden, och menigheten betalar. Inom arbetarrörelsen är man van vid att den som betalar avgifter också ska bestämma, själv eller genom sina demokratiskt valda förtroendemän. Den mallen borde också passa kyrkan.

Frågan är väl om inte Gud också ”betalat avgiften” — den gången han sände sin Son till Golgata! Och alltså skall vara med och bestämma!

Riksdagsman Gunnar Gustafsson kommer till tals i Bohuslänningen (fp) i Uddevalla. Beträffande utnämningen av Martling till rektor vid lekmannaskolan säger han, att ”det var en helt objektiv meritvärdering som

avgjorde. Han var helt överlägsen, både när det gällde meriter och lämplighet. Samtliga nio ledamöter i styrelsen var också ense om det”.

I FORTSÄTTNINGEN försäkrar Gustafsson att han inte har någonting med Kyrklig Samling att göra. Vi har faktiskt aldrig räknat honom till ”de våra” och gör det inte i fortsättningen heller. Gustafsson fortsätter: ”Att gå så långt som att öppet bekämpa mina meningsmotståndare i ett utnämningssärende skulle jag aldrig kunna drömma om. Sådana frågor måste avgöras objektivt, annars hamnar vi i en situation där diktatoriska principer blir rådande.” Givetvis! Med den tempusändringen att vi inte ”hamnar där” utan att vi i praktiken vid flera tillfällen redan har hamnat där”.

Vi skall sluta denna artikel om biskop electus Ström med att citera ur ett debattinlägg i Västernorrlands Allehanda, Härnösand, (borg). Där skriver Yngve Stolpe att man med största allvar bör se på det sekulariseringstänkande som i övrigt ligger bakom ett flertal företeelser i dagens kyrka, och som på sistone vunnit drastisk framgång genom regeringens utnämningsspolitik.

VÄLGRUNDAD GRANSKNING

För närvarande pågår i åtskilliga prästerliga studerkammare en förvisso välgrundad granskning av vissa inslag i den nyutnämnde stockholmsbiskopens antecedentia. Den man som trots många och ovedersägliga förtjänster på sitt område mer än de flesta gjort sig omöjlig i ledarställning i vår kyrka — främst genom sin lösliga bibelsyn, men också genom sin liberala syn på äktenskap och familj och sin sekulariserade människovärdering i abortdebatten — har genom kyrkans påtagligt oheliga allians med staten beretts en utmanande position i svenskt kyrkoliv.

Ur statsmaktens synpunkt besitter han otvivelaktigt de egenskaper man kan förvänta av en statens ämbetsman, och regeringen har naturligtvis att göra sin bedömning också i detta avseende utifrån sina sekulariserade förutsättningar. Men det är i längden ohållbart att genom utnämningsspolitiken påtvinga ett kristet samfund dessa bedömningsgrunder, som på avgörande punkter strider mot kyrkans egna. Nu vägrar man att släppa fram somliga ganska självklara ledarämnen men tillvaratar de omdiskuterade och ifrågasatta vilket ju endast kan öka spänningarna inom samfundet. Jag förmodar att rätt många med mig anser att måttet nu bör ha rågats. Ingmar Ströms attityd till kyrkliga bekännelseskriterier och hans sekulariserade förnyelsetänkande har ju också i dagarna föranlett en begäran om prövning hos JO, säkert ett uttryck för djup och äkta oro inför den utveckling man på sina håll befarar. Skall regeringens linje i utnämningssfrågor drivas vidare kan en kyrkans förnedring på den punkten snart inte bli större inom ramen för en demokrati i västerländsk mening.” Många menar väl sedan ganska länge att det är just sådant målet för den svenska statsmakten är.